

TRTE

Časopis Društva Kerini & Stritarji

Otroci so naša prihodnost (?)

Ker sem že zadnjič sklenil, da tokratni uvodnik Trtam na pot ne bo vremensko poročilo, torej meteorološke karte odpadejo! Ne morem pa si kaj, da ne bi vseeno navdušeno obtožil toplega poznopoletnega sonca, da je pomagalo v vsesplošno zadovoljstvo izpeljati naše letno srečanje, piknik v Gadovi peči, ki je od začetka do samega nočnega bridkega konca potekalo po lepem, sončnem vremenu, ob potrkanju klopotca in smejanju, napetih in sladkih grozdnih jagod na preobloženih trtah. In ob našem veselju ob prijetnem druženju, glasbi in lepo obloženih mizah.

Seveda gre glavna zahvala "sončnim" organizatorjem, ki so za vse to poskrbeli: od pobudnika Jožeta Krainerja in družine Jarkovič in Lesovih (mljas!) ter nekaj celo neznanih dobrotnikov do vseh, ki so se z veliko mero dobre volje srečanja tudi udeležili. Vsem res ena velika HVALA.

Tistim, ki niste utegnili ali pa tokrat niste zbrali poguma, da bi se nam tudi sami pridružili, je resnično lahko žal! Seveda boste to prihodnjič lahko popravili, čeprav pravijo: "Priložnost izgubljena, ne vrne se nobena!" Udeležba je bila optimistična, zgledna, med nogami so se motali celi grozdi "drobižkov". Upam, da ne zadnjič!

Ob tem bi še posebej rad opozoril na tokratni članek našega večnega so- ali pa organizatorja Mirka Jančigaja, ki je pravi motor naših akcij. V njem se upravičeno sprašuje, na trenutke celo malo pesimistično, kje so meje našega druženja; ali bo z nami ugasnilo, se razblinilo in nehalo/ Ali res ne moremo računati na mlade, nove generacije/ Sam sem bil vedno optimist, vi pa si preberite komentar, premislite, poiščite pri sebi odgovor, zapišite svoje misli in pomisleke, komentarje in predloge in nam jih pošljite v objavo! Vseh prispevkov bomo veseli.

To pa še ni vse!!! Tudi v tej številki ne manjka prispevek iz naše preteklosti izpod peresa našega Janeza Baniča, ki nas tudi tokrat razveseljuje z nepoznanimi dejstvi iz pisane zgodovine našega roda. Njegovo neutrudno in potrpežljivo brskanje po zaprašenih arhivih in napol berljivih listinah se vedno konča tako, kot se ptič Feniks ponovno rodi iz pepela: pred nami se redno v vsej svoji bleščavi pojavi vedno nov članek, napisan v klenem jeziku in z duhovitimi komentarji!

Seveda to še ni vse, le pogledajte v notranjost časopisa!

Prijetno branje vam tokrat brez dežnika v levici želi vaš

Peter Povh, urednik

P.S. Poročilo z zgornjimi fotografijami z našega srečanja tudi ne manjka, zato da ne bi podvomili o vašem nakladaškem uredniku! ■

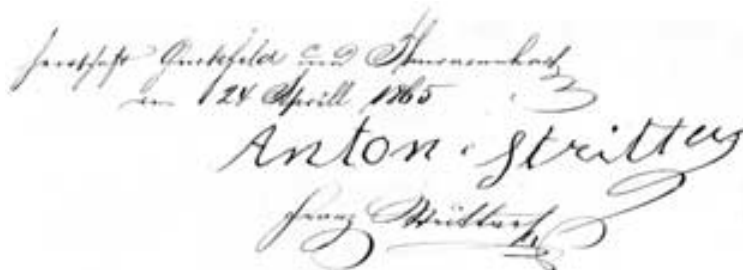
VSEBINA

- ⊗ O brodu na Brodu
Janez Banič
- ⊗ Živeti
Gregor Cuzak
- ⊗ Razmišljanje ob našem
pikniku v Gadovi peči
Mirko Jančigaj
- ⊗ Srečanje v Gadovi peči
Peter Povh
- ⊗ Trgatev v Razkrižah
28. septembra 2006
Andrej Kerin ml.
- ⊗ Gardedama
Majda Povh
- ⊗ Stoletnica rojstva in
štiridesetletnica smrti
Lojze Kerin
(12. 2. 1906–10. 1. 1966)
Andrej in Miha Kerin
- ⊗ Poziv piscem za novi
Zbornik Kerinov
in Stritarjev
Andrej Kerin
- ⊗ Peter Povh prejel
pomembno evropsko
priznanje in še
Gong ustvarjalnosti
Uredništvo
- ⊗ 60 let Andreja Kerina
z Broda
Majda Cuzak
- ⊗ Zadnje novice:
Čestitka Jožetu Colariču
Ula Izabela Cuzak
Poroka Maruše Sotlar in
Marka Wedama

O brodu na Brodu

Vas Brod je dobila svoje ime po prevoznem sredstvu, s katerim so pred stoletjem in pol prevažali čez Krko ljudi, živali in vozove. Temu »prevoznemu sredstvu« se je reklo brod. Ime plovila (pisano z malo začetnico) je vsekakor starejše kot ime kraja Brod (pisano z veliko začetnico); kako se je naselje imenovalo pred sploovitvijo broda, ne vemo. Tudi ne vemo, kdaj so na Brodu naredili prvi brod, kdo ga je naredil in začel z njim prevažati ljudi ter kopenska prevozna sredstva, in bog ve, ali bomo kdaj izvedeli. Morda je kje v kaki še neodkriti kroniki zapisano tudi to, za zdaj se lahko pogovarjamo le o tem, kar je ohranjenega v starih urbarjih in v zakupnih pogodbah Šrajbarskega turna ter v arhivu Slovenije.

Mlinarič pravi, da najstarejši znani zapis imena Brod (Furtt zum Heiligen Kreuz) sega v leto 1439; takrat je tudi brod že moral voziti. Lastniki broda – kakor tudi mlina in jeza na Krki – so bili grofi Auerspergi s Šrajbarskega turna (Thurn am Hart). Zakupne pogodbe za brod na Brodu je sredi 19. stoletja sestavljal in podpisoval njihov zastopnik Avgust Paulin. Pregledal sem nekaj teh urbarjev in zakupnih pogodb in si dal tri pogodbe (der Pachtvertrag) tudi preslikati. Za nas so zanimive, ker iz njih izvemo nekaj več o prevažanju ljudi in živine čez Krko tik pred našim – Baničevim (takrat Nečemrovim) in Kerinovim (takrat Stritarjevim) – pragom, posebno pa še zaradi tega, ker je naš prapraded Anton Stritar podpisal najmanj tri od teh triletnih zakupnih

Joseph Grotzfeldt c/o Thurn am Hart
am 124 April 1865
Anton Stritar
Franz Wittmann

Faksimile objavljeno z dovoljenjem nadškofijskega arhiva Ljubljana

pogodb (1850, 1862, 1865) in je potemtakem bil najmanj sedem let brodnik ali brodar; zadnja triletna pogodba je – zaradi novega mosta čez Krko na Brodu – najbrž predčasno prenehala veljati.

Zakupne pogodbe so napisane v nemščini z gotico, na dveh in pol straneh pisalnega papirja. V prvem poglavju zvemo, da je obstoječa naprava sestavljena iz plovila, vstopnega mostiča, dveh pristajalnih ploščadi, dveh velikih in ene majhne verige za privez.

Obveznosti zakupnika Antona Stritarja so opisane kar precej natančno. Zakupnina, ki jo mora vnaprej plačati v dveh obrokih – ob sv. Juriju in Martinu –, znaša 135 zlatnikov in 25 grošev na leto. – Zakupnik jamči za vso škodo na njemu zaupanemu imetju. Popravila mora plačati sam, gospostvo se obvezuje samo kupiti nov brod, ko bo stari dotrajan.

Brod je moral biti vedno brezplačno na razpolago gospostvu Šrajbarskega turna in njegovim uslužbencem.

Za brodarino – bodisi v denarju ali naturalijah – mora skrbeti zakupnik sam. Ravnati se mora po policijskih predpisih, plovilo ne sme biti nikoli preobteženo, ponoči pa mora biti priklenjeno. – Zakupnik ne sme dati broda v podzakup kakšni tretji osebi.

Za nas je še posebej zanimiva pogodba, ki sta jo 24. aprila 1865 podpisala Anton Stritar in njegov sin Franc. Večjega kontrasta med dvema pisavama si ne morem predstavljati: Antonov »drvarski« in Francov »umetniški«, že kar kaligrafski podpis vzbujata vprašanje, ali sta res oče in sin. Moral sem iti pogledat v 15. številko Trt (september 99), kjer smo objavili faksimile Frančevega podpisa, da sem se prepričal o verodostojnosti tega lepopisnega podpisa.

Frančev podpis poleg očetovega pa mi vzbuja še eno misel: oče Anton je nameraval prenesti donosno službo brojanskega brodnika na sina Franca. Ampak ta naveza je postala brezpredmetna, ko so naslednje leto, tj. leta 1866, na Brodu zgradili nov most. ■

Janez Banič

Porušeni most v sanaciji na istem mestu v letu 2006.

foto Andrej Kerin ml.

Živeti

V začetku septembra se nama je z ženo rodila hčerka. Ula. Prečudovit otrok, kako ne bi bil. Verjetno je zelo malo oči staršev takih, ki bi za svojega otroka rekle, da ni lep, prečudovit. Tudi kasneje. Ko so otroci stari toliko, kolikor je zdaj najin Maks, tri leta, so za nas še vedno prečudoviti.

Ali kdaj nehajo biti? Prečudoviti?

Stvar odločitve. Če si podobno kot jaz pred kratkim izposodiš film *Trainspotting*, film o narkomanih, v njem vidiš morje bede z otoki sreče. Tista sreča je, kot da morja okoli sploh ne bi bilo. Morja morije.

Največji strah starša, mene, verjetno tudi Eve, je ta, da bi otrok izgubil življenje. Tako ali drugače. Če se že usodi usodnih nesreč morda ne da izogniti, bi pa rad naredil vse za to, da kljub življenju otrok ne bi izgubil življenja.

Oni dan sva šla z Maksom na predstavo v lutkovno gledališče. Po nakupu kart sva imela še dvajset minut časa in sva jo mahnila na tržnico. Obiskala sva teto Zofijo iz Sadinje vasi, kot vsakič, ko smo na tržnici, potem pa si je moj mali zaželel jagod. Khm. Maks, jagode so spomladi. Ampak greva vseeno pogledat, če so kje kakšne.

Pri stojnicah z uvoženim sadjem, saj veste, tam ob kislem želju, kjer stojnice niso del tradicije, ampak posel grosistov, tam sva jih našla. Menda slovenske. Košarica za šeststo tolarjev.

Z opranimi jagodami sva pohitela nazaj v Šentjakobsko gledališče. Pojedla sva dve, tri, pa sva že morala noter, da ne bi zamudila začetka predstave.

Po predstavi naju je čakala še vedno skoraj čisto polna košarica. Na Krekovem trgu sva se usedla na rob fontane in jadrno pričela z obedom. Nakar mimo prikoraka klošar. Mlad, vendar ves v krastah. Razmršen. Prosi za sendvič. Nekako sumničavo ga gledam in mi hiti razlagat, da je brez vsega, da ima trombozo, da se mu rane na telesu ne celijo, da ga razne barabe

po mestu za zabavo nalomijo, da socialne pomoči ne dobi, ker nima osebne izkaznice, da izkaznice ne more dobiti, ker toliko denarja nima.

Dal sem mu za sendvič, vendar sem mu ponudil, da mu dam tudi za osebno. Oseminštirideset tisočakov znaša socialna podpora. Denar za osebno se takoj povrne. Staršev, mame noče prositi, ker ga je mulca pri osemnajstih vrgla na cesto, zdaj jih ima 38. Ponudim mu, da greva skupaj na Mačkovo.

Pa začneva cincati. Oba. Pravi, da traja deset dni, pa da je potrebna objava v Uradnem listu, ampak, da me on ne bi klical. Sicer ima kartico za telefon, ampak da ima preveč slabih izkušenj z ljudmi, ki si premislijo. Obenem navrže, da ne ve, kaj bi s podporo. Bi mogoče dobil sobo, se zaposlil. Ampak to je zanj že prenaporno. Da, prav tako je rekel.

Deset tisočakov bi mu dal, a ne tam takoj. Če bi me poklical, da bi šla skupaj na Mačkovo v času uradnih ur. Deset tisoč se mi je zdelo preveč, da bi mu jih dal kar tam takoj. On pa jih ni hotel, če mu jih ne bi dal tam takoj. In je šel. Odnoslo ga je. Življenje.

Nisva si zaupala. On ni zaupal. Jaz tudi ne. Brez zaupanja ne gre. Pa bi mu moral? Saj mi ni dal nobene zagotovila, saj niti ni prosil za denar za osebno. Sam sem mu ga ponudil, pa ni zagrabil, ne toliko, da bi pokazal iskreno željo. Brez te želje, brez lastne košenine, kako naj bo opora dovolj?

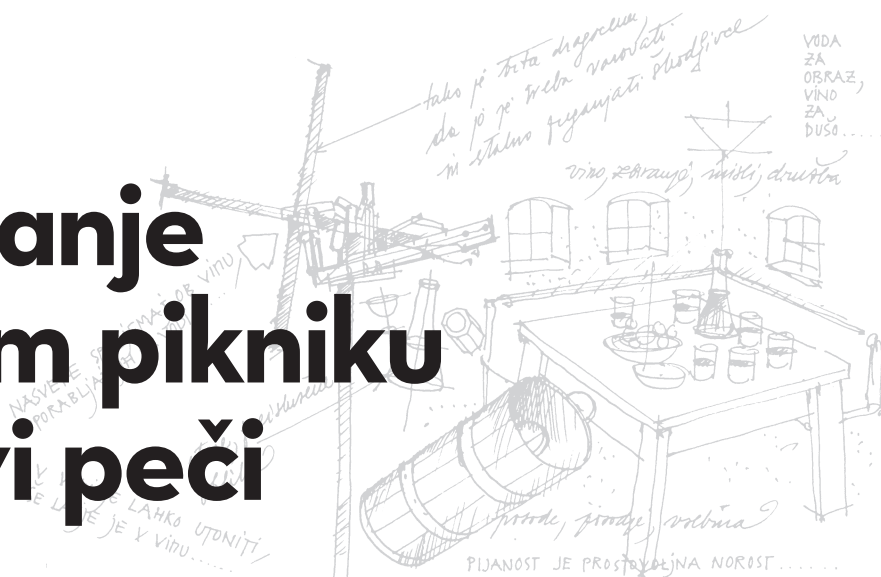
Ta fant, klošar, je svoje življenje izgubil. Vsaj z moje perspektive. Prepričan sem, da denar ni tisti, ki bi ga vrnil v življenje. Želel ga je le toliko, da bi se njegovo bedno stanje lahko nadaljevalo. Večje odgovornosti ni želel sprejeti. Spremembe ni želel.

Epizoda me je ponovno postavila pred vprašanje, kaj je treba človeku dati, da mu pomagaš. Kaj je treba dati otroku, da bi ostal prečudovit, celo življenje?

Še najbližje se mi zdi tole: sam moraš biti prečudovit. Ljubi sebe, da lahko ljubezen daješ drugim. ■

Gregor Cuzak

Razmišljanje ob našem pikniku v Gadovi peči

Ob vseh dvanajstih srečanjih in piknikih se nisem pojavil kot pisec komentarjev ali ocen, ker sem bil vedno vsaj soorganizator, če ne celo organizator. Zaradi te zadolžitve nisem imel veselja pisati o pikniku, ker sem bil preveč angažiran s samo pripravo in na pikniku samem. Piknik v Gadovi peči pa je le sprožil potrebo, da se tudi jaz pojavim s pisnim razmišljanjem o njem.

Najprej bi želel ponovno objaviti sponzorje, ki so omogočili cenovno ugodno izvedbo. To objavo ponavljam, ker sem ugotovil, da tega nisem najbolje predstavil v vabilu, in ker so me pred piknikom in celo po njem veliko spraševali o zadevah, ki sem jih napisal v vabilu, pa vendar ne dovolj jasno in poudarjeno. Istočasno z objavo sponzorjev bi se jim na ta način želel tudi zahvaliti za njihov prispevek.

Obaro in »kajzerico« je pripravila Restavracija Les in celotno uvodno jed, ki je bila po moji oceni izvrstna, je sponzorirala družina Les.

Odojka, ki sta bila že obilna »prasca«, sta sponzorirala Jože Krainer in Tone Jarkovič, vsak enega. Posebej bi želel omeniti ekipo, ki je oba odojka spekla in razrezala, to so bili Robi in Toni Jarkovič ter Marko Krainer. Delo so opravili izvrstno.

Vse ostale stroške, razen alkoholne pijače, ki jo je moral vsak pokriti sam, je bilo možno pokriti s sredstvi anonimnega sponzorja, ki ga do zdaj nisem izdal in ga tudi ne bom.

Ob obravnavi opisanih okoliščin se z velikim veseljem še enkrat zahvaljujem celotni družini Jarkovič (vsem dvanajstim članom) za njihovo prijazno in požrtvovalno delo, ki je omogočilo izredno ugodno počutje vseh prisotnih.

Vsem sponzorjem iskrena HVALA!

Drugi razlog za moje pisanje o pikniku pa je razmišljanje ob pogledu na prisotno mladino, ki se je udeležila piknika v Gadovi peči. Več kot deset odstotkov udeleženih je bilo otrok, ki so bili rojeni v času, ko deluje in živi Društvo Kerini & Stritarji. Pogled na vesele in zadovoljne otroke (vsaj osem sem jih moral s pomočjo predsednika Andreja dopolnilno vrisati na razobešeno drevo) mi je sprožil misel: »Saj ne moremo izginiti, kot nam pesimisti napovedujejo za nas Slovence, ob tej prisotni mladosti!«

Andrej, Andrej ml. in Mirko beležijo prisotnost družinskih članov na pikniku

foto Peter Povh

Dodatno se mi je postavilo vprašanje, ali sem storil vse, da se tudi ostala mladina z našega rodbinskega drevesa zanimala za to, da se vsaj enkrat letno sreča, druži in zabava. Ne najdem pravega odgovora. Ker dosedanji pikniki in naša druženja dokazujejo, da obstaja skupina članov, ki se z veseljem vsaj enkrat letno sreča in obnovi znanstvo, se predme postavlja vprašanje: »Zakaj za druženje ne morem animirati večjega števila, saj bi se le želeli širše spoznati z neznanimi člani iz našega roda?«

Iskanje odgovora na to vprašanje bo osnovna tema in dodatno razmišljanje pri organiziranju naslednjih piknikov in ostalih oblik druženja. Ob tej priložnosti prosim vse člana društva, da mi pomagajo s predlogi in idejami, da bom pripravil širšo ekipo organizatorjev piknikov, predvsem mlajših, ki bodo z novimi idejami prispevali k iskanju odgovora na zastavljeno vprašanje.

Že vnaprej opozarjam na prisotnost pesimističnega razmišljanja, da razširitev ideje po druženju ni možna, ker naša mladina ni sposobna tega dejanja, ker tako druženje ni v njenem interesu. Izkušnje z organizacij dosedanjih piknikov dokazujejo, da so vedno prisotne pesimistične ideje in razmišljanja, pa smo jih z dodatnim optimizmom vedno premagali! Ta izkušnja mi daje hrabrost ob zavedanju, da lahko ustvarimo optimizem v mladih, da bodo z veseljem tudi v večjem številu prihajali na naše piknike. ■

Vprašanje zastavil vsem nam, bralcem Trt, organizator dosedanjih piknikov, vaš Mirko Jancigaj

Skupinska slika s srečanja v Gadovi peči

foto Andrej Kerin

Lojze in prijateljica Dragica

foto Andrej Kerin

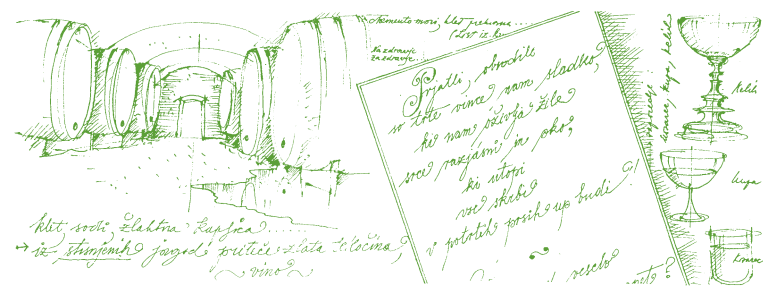
Damjana in Damjan

foto Andrej Kerin

Kovačičevo omizje

foto Andrej Kerin

avtor vinjet: Jože Motoh

Malči in Zofija

foto Andrej Kerin

Malčki ob pripravi na skupinsko fotografijo

foto Miha Kerin

Jože, Miha, Tomaž in Jože

foto Andrej Kerin

Zgodnja trgatav

foto Andrej Kerin

Srečanje v Gadovi peči

Ker sem moral zaradi obveznosti prezgodaj zapustiti naše srečanje, sem lahko samo požrl slino in zavzdihnil ob pogledu na vrteča se odojka in se spravil do avta, pri Kerinovemu Drejčetu naložil cviček za domačo "tolazbo" in zapustil prijazne in sladkega grozdja polne osončene vinograde z razigranimi sorodniki in obetavno množico drobiža (otrok!), kar kaže na to, da bodo ta srečanja zelo verjetno še kar

Anica Jančigaj v pogovoru z gostiteljem
Jožetom Jarkovičem

foto Miha Kerin

trajala in trajala in trajala ... upam, da tudi dolgo po tem, ko nas že davno več ne bo ... Tako posebnega poročila ne bo, zato pa tale dodatek:

Ali veste, kako Dolenjč gladovna stavka do smrti? Ne?

Zaklene se v svoj vinski hram in strogo odklanja vodo! ■

Peter Povh

Trgatev v Razkrižah

28. septembra 2006

Gospodar Jožko ob kadi sladke kapljice
foto Andrej Kerin ml.

Ko smo se vračali s piknika Kerinov in Stritarjev v Gadovi peči 9. 9. 2006, smo se v Podbočju ustavili še v gostilni pri Kerinih. Jožko nam je ob tej priložnosti oznanil, da bodo imeli pri njih v Razkrižah 25. septembra trgatev. Ker sem bil ponavadi v tem času zaradi šolskih obveznosti pri tem odsoten, sem se dogodka izjemno veselil. Ker v ponedeljek nisem imel obveznosti, sem dejal, da na trgatev pridem.

Tako sem se v ponedeljek okrog osme ure zjutraj odpravil v Razkriže. Pot je bila meglena, a obetal se je lep dan. Krško polje je bilo v jesenskih barvah prelito z meglo, v Razkrižah pa je že sijalo sonce. Ker sem rahlo zamudil, je večina obiračev že odšla v spodnji vinograd. Po pozdravu s teto Vido, Jožkom, Vidko in Božom sem se podkrepil z odlično šunko in potipačo ter Jožku pomagal pri postavitvi kadi. Sonce je že kar gredo in odpravil sem se v spodnji vinograd. Tam so obirači obrali že tri četrt vinograda. Med poznanimi so bili Uroš, Erika, Urban, Klemen, Jerneja, Drejče in Simon. Grozdje je bilo sladko, polno in lepo. Lepše grozde smo spravili posebej, da

smo jih pozneje odnesli domov za pod zob. Pred poldnevom je bil spodnji vinograd obran in obirači smo se povzpeli k zidanici na malico. Kad z grozdem iz spodnjega vinograda smo v zaboječkih, primernih za transport, ki so nadomestili lesene brente, znosili v zidanico, kjer jih je Uroš praznil v mlin. Jožko in »poštar« sta praznila kad na kesonu, Uroš pa je polnil kad v zidanici. Po opravljenem mletju grozdja iz spodnjega vinograda smo šli v zgornjega, večjega. Ker je tu teren strmejši kot v spodnjem vinogradu, je zaboje, polne grozdja, Simon s traktorjem prepeljal k zidanici. Tu so jih Jožko, Simon, Klemen in Urban raztovarjali, jaz pa sem zamenjal Uroša in stresal grozdje v mlin. Ko je Simon zaboje odpeljal obiračem, so prihajali

brentači Uroš, Urban in Klemen z nabito polnimi brentami. Sonce je gredo in razveseljevalo obirače, saj je bil dan prekrasen, ravno pravi za trgatev. Tako smo napolnili dve veliki kadi in eno malo manjšo ter končali z obiranjem okrog štirih. Takrat se je Erika odpravila v Podbočje in skupaj z Magdo ter Mašo so prinesle pravo pojedino. Prišla sta tudi Marjan in Erazem in skupaj smo po opravljenem delu z užitek jedli. Tako smo se ob pogovoru in jedi pod novo streho ob Kerinovi zidanici prijetno gredli na soncu. Jožko in Uroš sta se na koncu zahvalila za pomoč in tako smo se z željo po morebitni udeležbi na trgatvi prihodnje leto odpravili proti domu. ■

Andrej Kerin ml.

Trgači v Razkrižah

foto Andrej Kerin ml.

Gardedama

Anica in Mirko v vintgarju 5. 5. 1935
foto iz arhiva Anice Jančigaj

V bližajoči se jeseni bova z Anico Jančigajevo – Kerinovo imeli vsaka svojo obletnico poroke, Anica sedemdeseto, jaz šestdeseto. Ob tem pa sem se spomnila, kako sem bila tisto zadnje poletje pred Aničino poroko njena gardedama ob obisku njenega bodočega moža Mirka.

Mene so zapeljali na poletne počitnice k teti Tončki, Aničini mami, na Brod. Razumljivo, da sem bila vsa navdušena. Krka je pod hišo, topla, plitva in globoka, idealna. Seveda bi bila najraje ves dan v ali ob njej, ampak včasih sem imela tudi kakšno dolžnost pri teti v kuhinji. Anica pa razen nedelje ni imela prostih dni. No, potem pa je prišel Mirko za par dni na obisk in tako je imela tudi Anica prosti čas, da smo se lahko vsi skupaj kopali ali pa šli na kakšen sprehod, pa tudi Mirko ni poznal življenja na deželi in tega, kakšne dolžnosti imajo fantje. Je bil pa zelo radoveden, kaj počnejo, in si je hotel vse ogledati. Ampak sam ni vedel, kam naj gre oziroma kje delajo fantje, Aničini bratje.

Tako smo šli vsi skupaj gledat nad Žabjek, kako so fantje razbijali kamne, zakaj so jih rabili, ne vem. Vendar je bila teta Tončka stroga mama in v tistih časih deklet samo s fantom ni smelo na sprehod (kaj bodo pa ljudje rekli, ko bodo to videli!). In tako sem morala jaz zraven za spremstvo, Anici za varuško, za gardedamo. Kako je bilo njima pri srcu, ne vem, zase vem, da sem šla zraven z navdušenjem.

Drugič spet, ko smo se kopali v Krki, me je Mirko učil skakati z mostu na glavo v vodo, ko pa je prišla še Anica, sva morali midve, seveda po ukazu mame Tončke, višje gor ob Krki, na gornji konec vasi v Ogradi, kakor se je tam

reklo. Seveda se tudi to ni spodobilo, da bi se fant in deklet skupaj kopala.

V nedeljo popoldne pa so se oče Lojze, Mirko in bratje Janez, Drejče in Pepi z vozom odpravili v Razkriže k vinogradu in v hram na pijačo. Seveda je Mirko želel, da gre tudi Anica zraven, vendar to po takratnih navadah ni bilo spodobno, pa je oče Lojze rekel, da naj gre še Majda zraven, pa bo vse štimalo.

No, to je bilo poleti, novembra pa sem bila tudi na poroki Aničina tovarišica, skupaj z našo Uršo in Jančigajevo Bebo, Mirkovo nečakinjo, in tako zaključila svojo službo kot gardedama. ■

Majda Povh

Poroka Anice in Mirka, gardedama prva z leve foto iz arhiva Anice Jančigaj

Stoletnica rojstva in štiridesetletnica smrti Lojze Kerin (12. 2. 1906-10. 1. 1966)

Letos februarja je minilo sto let od rojstva inženirja Lojzeta Kerina, umrl pa je pred 40 leti in prav je, da se ga spomnimo ob tem dvojnem jubilejnem letu.

Rodil se je na Brodu kmalu potem, ko sta starša Alojz Kerin in Antonija, roj. Stritar, po preselitvi iz Sv. Križa po požaru obnovila novi dom ob Krki pri mostu. Bil je njun drugi sin in odločila sta se, da bo študiral, saj je bil že v osnovni šoli dober učenec, kasneje pa aktiven na različnih področjih kulture od amaterskega gledališča do glasbenih ansamblov v času, ko je hodil v gimnazijo v Novo mesto. Velikokrat je šel peš domov ob koncu tedna in prispel na Brod pozno ponoči, drugo jutro pa se je, če je bilo poleti, s kosci že ob treh zjutraj napotil na travnike ali po drugih poljskih opravilih. Bil je navdušen orodni telovadec, preizkušal pa se je tudi v atletiki – skoku ob palici in metu kopja.

Študiral je v Ljubljani na tehniški fakulteti na oddelku za kulturno geodezijo in diplomiral leta 1934. V času študija se je že ob ustanovitvi leta 1926 vključil v APZ pod vodstvom Franceta Marolta in tam prepeval celih trinajst let. Znan je bil po solu Sem Ribnčan Urban. Za petje pri nas

Podpis

foto

doma sta skrbela oba z najino mamo Mirco in sva tako zgodaj spoznala številne ljudske, partizanske pa tudi druge pesmi. Tudi svoje brate je naučil peti po notah in včasih so, kot nam je pripovedoval, prav ubrano zapeli štiriglasno. Tudi kasneje ni minilo nobeno srečanje na Dolenjskem, da ne bi vsaj ene zapeli, pogosto tudi Ribničana ali pa Dreječtovo En starček je živel.

Med vojno je bil ilegalec od leta 1941. Doma na Aleksandrovi – sedanji Cankarjevi – so se sestajali obveščevalci. Ker je v isti hiši stanoval okupatorjev kolaborant policist Hacin, so imeli na balkonu v petem nadstropju pripravljene vrvi, da bi lahko v primeru potrebe pobegnili. Policija je večkrat premetala stanovanje, da bi odkrila kak dokazni material, a je bila neuspešna. Nikoli niso odkrili skrivnega predala, ki ga je stric France mojstrsko vgradil v veliko pisalno mizo. Odnegli pa so kar zajetno knjižnico leposlovja. Leta 1944 so ga zaprli in starejši Andrej se spominjam, da sva mu z mamo nesla v zapor rdeči pirh za veliko noč. Videl sem ga tudi, ko je kot zapornik na prisilnem delu gradil Moderno galerijo.

Po vojni je delal na ministrstvu za gozdarstvo LRS, v času od 1948 do 1950 pa na ministrstvu v Beogradu, kjer je zaradi velikih naprov in neprespanih noči dobil tuberkulozo. Vrnil se je na zdravljenje na Golnik, potem pa je delal kot direktor Uprave in kasneje Zavoda za vodno gospodarstvo Slovenije. Organiziral je vodnogospodarsko službo v celi državi in dal pobudo za delo Vodnogospodarske osnove Slovenije.* Njegovo

strokovno delo je vgrajeno v številne slovenske vodotoke in hidrotehnične objekte od avtomatske zapornice v Šutni pa do Plečnikovih zapornic na Ljubljani, regulacije Pesnice, Save in Mure, sanacije Blejskega jezera ter regulacije številnih hudournikov. Sodeloval je pri raziskavah in urejanju Ljubljanskega barja, Cerkniskega jezera in Planinskega polja. Pri sanaciji Blejskega jezera je razvil izvirno rešitev z dovodom sveže vode v jezero iz Radovne in mestnim kolektorjem. Izvedena je bila le deloma, pa kljub temu še danes (brez dokončne ureditve kanalizacije) uspešno deluje. Vztrajno, a žal neuspešno je opozarjal na nujno ureditev vodotoka Savinje že več let, preden se je zgodila katastrofalna celjska poplava. Vizionarsko se je že pred petdesetimi leti intenzivno in vztrajno ukvarjal z zakonodajo o varstvu voda.

Rodil se je in odraščal ob Krki, vode so bile njegova velika strast in ljubezen. Z njim sva med počitnicami hodila na terenske ogleda, kar je gotovo tudi vplivalo na izbor najinih poklicev. Tudi nedeljski družinski izleti so bili povezani z vodami. Posebej je bilo prijetno, če je šla z nami tudi mami, ki jo je očka včasih klical Mima.

Vse naloge je jemal resno in prizadeto, še zlasti pa ga je jezilo, če se je moral boriti proti nestrokovnosti. Bil je pošten komunist v najboljšem pomenu besede in zato tudi večkrat izigran. Umrl je po nesrečnem naključju, kmalu po upokojitvi, ko še ni napolnil šestdeset let. ■

Andrej in Miha Kerin

* Enciklopedija Slovenije, zvezek 5, str. 53.

Poziv piscem za novi Zbornik Kerinov in Stritarjev

Kot znano, smo ob desetletnici društva v program dela zapisali izdajo novega zbornika Kerinov in Stritarjev. Aprila 2005 smo tako na upravnem odboru sprejeli izhodišča in rokovnik, ki naj bi zagotovil izdajo do konca leta 2005. Žal se to ni uresničilo, morda predvsem zaradi prezasedenosti predsednika, ki je ob prvem zborniku vztrajno preganjal pisce prispevkov, da so opravili svoje delo. Preveč smo si obetali tudi od dela prek spletne strani, ki še ni zaživela, pomanjkanje časa in volje pa je bilo tudi pri drugih zadolženih. Rezultat je, da imamo zahvaljujoč Mirku, Jerneju in Katarini skoraj prečiščeno genealoško deblo v delu, ki je zajemal prvi zbornik, imamo veliko uporabnih prispevkov iz Trt in veliko rezultatov raziskav Janeza Baniča, le zbornika še nimamo.

Zato sta upravni odbor in uredniški odbor Trt na seji avgusta 2006 sklenila, da zastavimo na novo. Postavili smo organizacijo dela pod vodstvom vodje projekta Mirka Jancigaja in si razdelili delo, pomembno pa je predvsem, da smo za delo pridobili glavnega urednika Andreja Stritarja in da smo formalno imenovali uredniški odbor. Z novim zbornikom namreč želimo dodano vrednost glede na prvega, saj naj bi bili prispevki po možnosti uravnoteženi in naj bi bili nadgradnja že objavljenih, morda z novimi fotografijami, novimi podatki in tudi novimi avtorji, ki bi seveda upoštevali dragoceno delo vseh tistih, ki so pripomogli k izidu prvega zbornika v roku pičlega pol leta pred prvim srečanjem.

Pomemben ali boljše največji delež k takim ciljem in zasnovi zbornika lahko prispevajo avtorji prispevkov, ki naj bi pripravili prispevke o umrlih članih naših rodov in v obsegu 1200 do 6000 znakov in priložili primerne fotografije. Avtorji so lahko vsi pripadniki rodov Kerin in Stritar, predvsem pa člani

Društva Kerini in Stritarji, ki želijo sodelovati pri pripravi zbornika in imajo o svojih prednikih ter sorodnikih kaj povedati. Članstvo v društvu skladno s pravili društva ni omejeno s sorodstvenimi razmerji in po tem načelu pričakujemo tudi prispevke drugih, ki niso najbližji sorodniki.

Pozivam torej vse potencialne pisce prispevkov, da se nam javijo in pripravijo svoje prispevke najkasneje do 15. novembra 2006. Stike s pisci bo vzdrževala Vidka Sotler, ki vas je že v 41. številki Trt zaprosila za fotografije. Pišete nam lahko na sedež društva v Rožno dolino, še najbolje na elektronski naslov andrej.kerin@guest.arnes.si ali pa Vidki na njen naslov bozo.sotler@amis.net.

Zbornik zajema potomce vseh generacij družin Kerin in Stritar v smislu genealoškega debela, začeni od Alojza Kerina in Antonije Stritar ter njunih bratov in sester oziroma od očetov obeh imenovanih, poleg tega pa vse prednike obeh imenovanih v genealoških deblih rodov Kerin in Stritar, ki nam jih je uspelo odkriti v letih od 1995 do 2007 oziroma do izdaje, vključno z njihovimi do objave ugotovljenimi potomci.

Vse ostale pripadnike rodov, ki niso v krvnem sorodstvu (listke), od datuma vstopa v rodovino obravnavamo kot enakopravne člane, enako tudi njihove potomce. Njihove prednike upoštevamo le kot informacijo. Kot vstop v rodovino se šteje vse veljavne zveze po veljavni zakonodaji v Republiki Sloveniji ob izdaji zbornika. V primerih, ko je prišlo do prekinitve zakonske zveze, sklenitve nove itn., štejejo ne glede na to vse zveze, veljavne od datuma vstopa naprej; za potomce pa po principu krvnega sorodstva Kerin-Stritar.

Podrobnejša izhodišča za pripravo zbornika in sklepi avgustovske seje so dostopni na spletni strani društva in na sedežu društva. ■

Andrej Kerin, predsednik društva in tehnični urednik zbornika

OPRAVIČILO

V številki 42 je bila objavljena osrednja fotografija Mihe Kerina, ker smo mislili, da je bila posneta s stativa, vendar pa je prava avtorica Alenka Markič, zato se ji iskreno opravičujemo.

Uredniški odbor Trt

Peter Povh prejel pomembno evropsko priznanje in še Gong ustvarjalnosti

Dunaj, 22. 6. 2006 – V avstrijski prestolnici sta GPI (Gesellschaft für Pädagogik und Information, Zdrženje za pedagogiko in informatiko) in ESEC (European Society for Education und Communication, Evropsko društvo za izobraževanje in komunikacije) podelila priznanja najboljšim evropskim multimedijским izdelkom.

Slovesna podelitev je bila razdeljena na dva dela. V prvem, Erasmus-EuroMedia-Awards, so bili predstavljeni najboljši multimedijški dosežki s kulturno-politično vsebino. Med odmevnejšimi slovenskimi prejemniki nagrade je film *Dnevnik nekega naroda* v produkciji RTV Slovenije.

Z 11-letno tradicijo je prireditev Erasmus-EuroMedia-Awards/Comenius-EduMedia-Awards

najstarejša med tovrstnimi evropskimi dogodki. Nagrajenci so prihajali iz Avstrije, Belgije, Cipra, Grčije, Italije, Luksemburga, Madžarske, Nemčije, Nizozemske, Slovenije in Švice. Prav tako je bila mednarodna tudi zasedba strokovne žirije.

Z vidika Kerinov in Stritarjev je treba povedati, da je nagrajeni dokumentarni nadaljevanji z osmimi enournimi deli poseben pečat vtisnil Peter Povh, ki je napisal scenarij, v filmu igral Ivana Cankarja, poleg tega pa je bil še glavni nadzornik (bolj učeno – supervisor) v času nastajanja.

Gotovo je med našimi bralci veliko tistih, ki so si lahko ogledali dokumentarce na TV Slovenija, vsi ostali, ki smo bili takrat zasedeni, pa bomo počakali na novo priložnost.

To pa še ni vse; ekipa "Casablanca" je 9. septembra 2006 na Bledu za serijo nadaljevanj Bizgeci prejela **Vikendov gong ustvarjalnosti**, gotovo tudi po zaslugi Petra Povha, ki je napisal scenarij za vseh 13 nadaljevanj.

Petru iskreno čestitamo za obe priznanji in mu želimo še veliko podobnih uspehov. ■

Upravni odbor Društva in uredniški odbor Trt

Peter Povh s sodelavcema prejema priznanje

60 let Andreja Kerina z Broda

Na zapravljevku ob 60-letnici Andreja Kerina z Broda

foto Miha Kerin

Na sliki je 'federvagenc' nov in lepo izrezljan in je od sredine letošnjega septembra last Andreja Kerina iz Broda.

Takrat je naš Drejče praznoval, v krogu svojih domačih in kar nekaj sorodnikov svoj 60. rojstni dan.

'Federvagenc' je lepo okrašen, z veliko rdečo pentljo, prispel sredi zabave pred zidanico v Razkriže, seveda na veliko presečenje jubilaranta in zadovoljstvo nas vseh udeleženi, ki smo poleg njegovih domačih to tudi pomagali uresničiti.

Srečno vožnjo, Drejče in veliko veselja s prevažanjem po domačih gorica. Vzemi nas kdaj s seboj! ■

Majda Cuzak

Zadnje novice

Čestitka Jožetu Colariču

Jutranja novica 5. oktobra 2006 o podelitvi naziva menedžer leta Jožetu Colariču ni bila presenečenje ob nenehnih in neustavljivih uspehih Krke v zadnjem času, bila pa je prijetna tudi za Kerine in Stritarje, ki se pridružujemo številnim čestitkam Jožetu in mu želimo še veliko uspešnih let za krmilom Krke.

Sanje

V žalostnih sanjah vedno dežuje,
Saj zli duh vedno nekaj kuje.

V njih lahko srečamo strašne pošasti
In z njimi sem moraš sam spopasti.

Takšne so žalostne sanje
In zdaj je čas za spanje.

Svit Timej Zebec

Ula Izabela Cuzak,

rojena 7. septembra 2006 ob
7:45 zjutraj, teža 3650 g,
višina 52 cm.

Bratec Maks, mami Eva in oči
Gregor ter vsi sorodniki smo
je več kot veseli!

Na Ljubljanskem gradu sta
se v soboto, 26. avgusta,
poročila Maruša Sotler in
Marko Wedam.

Prisrčne čestitke!

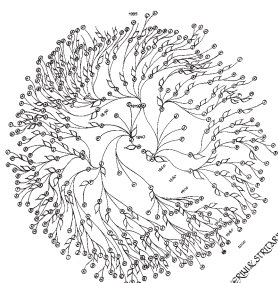
Na skupni poti jima želimo
predvsem ljubezni, sreče in
veliko družino.

Kerini in Stritarji

TEMA ZA PRIHODNJO ŠTEVILKO JE PROSTA!

**Društvo
& Kerini
Stritarji**

ISSN 1318-895x

Izdalo Društvo Kerini & Stritarji, Ljubljana, Rožna dolina, cesta IX/26

TRTE, triinštirideseta številka, Ljubljana, oktober 2006

<http://genealogy.ijp.si/trte/>, krsrd2@guest.arnes.si

Uredniški odbor glavni urednik Peter Povh, Janez Banič,

Gregor Cuzak, Irena Didek-Pregl, Mirko Jančigaj, Alenčica Kerin,

Andrej Kerin, Andrej Stritar

Jezikovno korigirala Mojca Stritar Tisk Grif & Pika